

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 59

Dimarts, 30 de setembre de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 42 i 43, primera reunió

S U M A R I

Sessió núm. 42

Composició

de la Mesa del Parlament (tram. 398-00001/08) p. 3

Sessió núm. 43.1

Debat

sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00003/08) p. 4

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 42

La sessió s'obre a tres quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Composició de la Mesa del Parlament (tram. 398-00001/08). Elecció del vicepresident segon o vicepresidenta segona.

El president

Comença la sessió.

Composició

de la Mesa del Parlament (tram. 398-00001/08)

Aquesta sessió tindrà un únic punt a l'ordre del dia, que és la composició de la Mesa del Parlament de Catalunya. A conseqüència de la renúncia de diputat, i per tant de càrrec de vicepresident segon de la Mesa del Parlament, de l'excel·lentíssim senyor Ramon Camp i Batalla, a qui per cert volem desitjar molts encerts i

èxits en la seva nova etapa al Consell General del Poder Judicial, correspon procedir a l'elecció d'un nou vicepresident o vicepresidenta.

D'acord amb l'article 35 del Reglament del Parlament de Catalunya, l'elecció es farà mitjançant paperetes, en les quals s'escriurà un sol nom, i sortirà elegit o elegida el diputat o diputada que obtingui més nombre de vots. Un secretari i una secretària anomenaran les senyores diputades i els senyors diputats per ordre alfabètic perquè dipositin la papereta a l'urna. Els recordo que els diputats que són membres del Govern i la Mesa voten al final.

(La secretària primera i, després, el secretari segon criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

(El secretari segon crida per ordre alfabètic els membres del Govern perquè votin.)

(El secretari segon crida, un per un, els membres de la Mesa perquè votin.)

(Es procedeix a l'escrutini.)

Després de l'escrutini, el resultat de la votació ha estat el següent: senyor Lluís Maria Corominas, 114 vots; senyora Montserrat Nebrera, 1 vot; en blanc, 17 vots, i nuls, 2 vots.

Queda elegit vicepresident segon de la Mesa del Parlament de Catalunya el senyor Lluís Maria Corominas, al qual prego que ocupi el seu lloc en aquesta Mesa.

(Aplaudiments. L'anomenat ocupa el seu lloc.)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les cinc de la tarda i onze minuts.

SESSIÓ NÚM. 43.1

La sessió s'obre a les cinc de la tarda i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Debat sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00003/08). Junta de Portaveus. Substanciació.
2. Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de la Jornada Mundial pel Treball Digne (tram. 401-00024/08). Tots els grups parlamentaris. Substanciació.

El president

Comença la sessió.

Debat

sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00003/08)

Iniciarem aquest període de sessions amb el debat sobre l'orientació política general del Govern, que es regirà pels articles 132 i 133 del Reglament i la seqüència acordada per la presidència i la Junta de Portaveus el dia 23 de setembre de 2008.

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, el debat d'orientació política general d'aquest any es produeix en un context nou, nou i diferent, definit per unes circumstàncies polítiques i sobretot econòmiques de serioses dificultats; unes circumstàncies que posen a prova el nostre ànim col·lectiu per afrontar situacions problemàtiques i complexes, i que, per tant, també tenen la nostra capacitat de reacció com a país.

Precisament la capacitat i la voluntat conjunta de superar les dificultats presents serà el fil conductor de la meua primera intervenció. Començaré per establir un diagnòstic el més precís i realista possible sobre la nostra situació econòmica i social. També em referiré, encara que de forma més breu, a les circumstàncies polítiques i institucionals d'aquest moment, especialment les vinculades al desplegament del nostre Estatut. Crec que és imprescindible partir d'un reconeixement explícit de quines són les nostres dificultats i punt febles.

Més endavant els parlaré de la nostra capacitat i de les nostres possibilitats de reacció, tot avaluant els nostres actius per superar els problemes d'avui i conèixer així els nostres punts forts.

La part central de la meua intervenció estarà dedicada a analitzar com el Govern de Catalunya assumeix la seva responsabilitat davant d'aquesta situació i exposar

les principals orientacions de la nostra acció política de gestió.

I, finalment, em centraré en les perspectives de les negociacions sobre el desplegament de l'Estatut i molt especialment en la qüestió del finançament.

El meu propòsit és presentar un diagnòstic de la situació el més realista possible, tan lluny de l'autocomplaença com del fatalisme. La responsabilitat del Govern comença per afrontar les dades de manera realista. També crec que és responsabilitat dels governants evitar l'alarmisme innecessari. I, en tot cas, la principal obligació del Govern és actuar amb diligència per paliar els efectes negatius de la crisi i alhora per facilitar la superació d'aquesta situació; per una banda, amb la pròpia acció de govern i, per una altra, esperonant la reacció col·lectiva de la societat. Entenc que aquesta ha estat la nostra guia de conducta en els darrers mesos.

El 16 de juliol passat vaig comparèixer en aquesta mateixa tribuna per parlar de la situació econòmica, de la crisi econòmica. Vaig tenir ocasió d'analitzar la situació i de presentar les mesures adoptades pel Govern i els diversos grups de la cambra van tenir també l'oportunitat d'expressar els seus punts de vista i opinions respecte de l'actuació del Govern de Catalunya davant del deteriorament de la situació econòmica.

Avui reprenc el fil d'aleshores amb els matisos obligats per l'evolució de l'economia durant els mesos d'estiu, una evolució que no només no ha estat favorable, sinó que s'ha agreujat i s'han anat coneixent, com vostès saben, noves dades que fan creure que la crisi no serà ni lleu ni breu.

Des de Catalunya no controlem la major part de les causes, majoritàriament llunyanes i que les darreres setmanes s'han tornat a posar en evidència amb tota cruesa, però les conseqüències són generals, les patiran les famílies de Catalunya i les nostres empreses, d'aquí que en tot moment he de dir que el Govern de Catalunya, en l'àmbit de les seves possibilitats, manté el compromís de treballar perquè ningú no quedi enrere.

Per situar-nos sintèticament en el punt actual de la crisi econòmica global, crec que podem convenir que es tracta d'una crisi de diagnòstic obert, de pronòstic greu, en la mesura que desconeixem encara, no?, el seu abast i la seva profunditat.

Així, el projecte, fallit ahir, de moment, de la intervenció pública per salvar el sistema financer nord-americà és de dimensions excepcionals i a les antípodes, segurament, de la ideologia econòmica dominant en les darreres dècades, per no parlar de la intervenció d'entitats financeres al Benelux, a Islàndia, a Alemanya, al Regne Unit i a altres països que possiblement hi arribarà. No crec, evidentment, que això arribi a casa nostra, també ho dic amb total claredat.

Precisament, aquesta paradoxa ens ha d'alertar dels riscos que representen per a una societat democràtica els excessos de tots els fonamentalismes ideològics. Avui patim les conseqüències del fonamentalisme neoliberal, que creia que la desregulació dels mercats era el millor camí cap al progrés econòmic. Ja fa un temps que s'ha vist que no era precisament el millor camí cap

al progrés social i moral en haver instituït la cobdícia com a valor suprem i en haver provocat processos de desvertebració i d'exclusió social sense precedents. I la paradoxa: que ara ens hem de veure el capgirament cíclic d'aquelles creences, demanant, gairebé exigint que la intervenció dels poders públics salvi un sistema que es pretenia autosuficient. En tot cas, d'aquest desgavell hi ha moltes lliçons a aprendre de cara al futur.

Si mirem l'evolució del conjunt d'indicadors, en el canvi més negatiu tenim que es mantenen els factors que contribueixen a endurir i a fer més difícil la situació de l'economia catalana: les tensions de liquiditat derivades de la crisi del sistema financer; la fortalesa de l'euro, que segueix dificultant les exportacions; el nivell del tipus d'interès, que encara avui per avui endureix les condicions de finançament de les famílies i les empreses. Tot plegat es reflecteix en l'evolució negativa del creixement, de l'activitat i de l'ocupació.

Per contra, el costat més positiu, cal estar atents també a un encara incert canvi de tendència del preu del petroli i del tipus de canvi del dòlar, que podrien suposar un respir per a les nostres empreses. Tot això també molt discutible, com vostès saben.

Més endavant tornaré sobre la crisi econòmica per explicar amb més detalls què ha fet i què es proposa fer el Govern de Catalunya en el marc de les seves limitades competències i possibilitats per atendre les conseqüències d'aquesta crisi global en les economies de les famílies i en la vida quotidiana dels nostres conciutadans, partint de la base que res del que passa a Catalunya pot ser aliè al seu Govern i que els nostres objectius es centren a garantir el manteniment de l'estat del benestar, la cohesió de la nostra societat i el progrés de les persones i les famílies que la conformen.

Bé, simultàniament a la situació de crisi econòmica que estem vivint també estem vivint un moment important en el camp polític i institucional amb relació a l'evolució del nostre autogovern. És cert que hi ha preocupació pel futur del nostre finançament i pels efectes de la futura sentència del Tribunal Constitucional sobre el nostre Estatut d'autonomia. No negaré que aquesta preocupació influeix d'una manera o d'una altra la normalitat política del país, però no pot fer-nos renunciar a utilitzar amb tota la seva potència els nous instruments d'autogovern de què ens hem dotat. Si ara restéssim paralitzats per les expectatives d'un futur que no coneixem, ens desgastaríem inútilment nosaltres mateixos i alimentaríem així el desànim col·lectiu. Per això vull remarcar que malgrat els problemes —que hi són i que pesen— el desplegament de l'Estatut no s'ha paralitzat en aquests dos anys de la seva vigència. Precisament el que haguessin volgut els adversaris del progrés del nostre autogovern —a vegades hem escoltat veus en aquesta cambra...— és que esperéssim resignadament el pronunciament del Tribunal Constitucional, com si l'Estatut encara no fos una llei —una llei orgànica— en vigor.

El Govern no permetrà que aquest escenari els destorbi de dedicar totes les seves energies a treballar, com més aviat millor, per superar la crisi, per desplegar l'Estatut i aplicar les polítiques socials, econòmiques i culturals

que la plenitud del nostre autogovern ha de permetre. En aquest sentit, òbviament, sí que tenim pressa.

Ara bé, la pressa no ens ha de dur a acceptar mals acords; això de cap de les maneres. És cert que l'expectativa de la negociació del finançament i alguns traspassos de competències i serveis que han adquirit un cert caràcter quasi emblemàtic, com el de rodalies, acaparen l'atenció de l'opinió pública, però, com els deia, la feina del desplegament de l'Estatut no s'ha aturat en aquests dos anys, amb resultats desiguals, cal reconèixer-ho. No hi ha hagut el mateix grau d'intensitat i, per tant, de voluntat política o si més no d'eficàcia entre el desplegament que correspon a les institucions de la Generalitat i aquell que és responsabilitat de les institucions de l'Estat. Encara costa d'entendre que l'Estatut és una llei de l'Estat, una llei orgànica de l'Estat i que com a tal obliga tothom. Apareixen noves resistències que responen a velles reticències que cal combatre amb determinació i amb el nivell d'exigència adequats.

No és així, naturalment, en el nostre cas. Per això crec obligat recordar els progressos realitzats en el desplegament normatiu intern de l'Estatut, amb setze lleis aprovades, nou projectes de llei en tramitació parlamentària i més de quinze avantprojectes de llei en preparació. Com també s'han fet alguns avenços, més tímids del que desitjaríem certament, en el desplegament normatiu que correspon a les Corts Generals. I malgrat tot, tampoc no es pot considerar un fet menor l'aprovació de tretze traspassos per part de la Comissió Bilateral Estat-Generalitat: la inspecció de treball, l'autorització de treball als estrangers i l'establiment dels mecanismes de coordinació, el sistema de l'ISBN i ISSN, la seguretat privada, la convocatòria, selecció i nomenament de notaris i registradors, la declaració d'utilitat pública de les associacions i fundacions, l'atorgament d'autoritzacions sobre instal·lacions marítimes, la gestió de concessions sobre el domini públic marítim terrestre, l'embassament de la Llosa del Cavall i accessos, l'Hospital Clínic de Barcelona, la gestió i pagament de l'ajuda comunitària a les organitzacions de productors de fruites i hortalisses, l'expedició i homologació de títols i estudis estrangers en ensenyaments no universitaris o les comunicacions electròniques. Ni és poca cosa que tots els mecanismes bilaterals de col·laboració entre l'Estat i l'Administració General de l'Estat s'hagin posat en marxa i estiguin funcionant amb regularitat, fins i tot en un període que ha estat també marcat per un procés electoral, que ha significat la renovació de la confiança democràtica en el president del Govern espanyol Rodríguez Zapatero, però que inevitablement ha tingut també la seva lògica dinàmica de precampaña, de campanya i de formació posterior de govern i nomenaments o ratificacions d'alts càrrecs en tots els nivells de l'Administració.

En definitiva, el desplegament normatiu, la negociació de les transferències i les relacions de col·laboració configuren la lletra menuda de l'aplicació de l'Estatut. En la majoria dels casos es tracta d'una feina sense cap espectacularitat, però que determinarà amb el pas del temps la plena realització de tot el potencial de l'Estatut. Per això crec necessari valorar adequadament aquesta tasca callada, tenaç i poc reconeguda segurament. Malgrat

això, vull esmentar algunes de les fites assolides que penso que no poden passar desapercebudes ni poden ser menystingudes en la consideració de l'opinió pública. Em refereixo concretament a la modificació de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, a l'acord sobre l'aplicació de la disposició addicional tercera de l'Estatut i a la publicació de les balances fiscals de les comunitats autònomes amb les administracions públiques centrals per part del Govern espanyol. Crec que és un fet d'una gran transcendència.

Tanmateix, no podem deixar de mostrar la insatisfacció per l'incompliment del termini fixat pel que fa a les disposicions financeres del títol sisè de l'Estatut. Vaig dir que aquest incompliment era una mala notícia, perquè considero una pràctica poc edificant menystenir les formes, i més quan són norma en política i en les relacions entre les institucions. Intentar fer creure que es complia el termini establert amb una proposta que estava clarament per sota del que fixava l'Estatut no era complir el termini. Però també vaig afirmar llavors que aquest incompliment no ens havia de portar ni al desànim ni encara menys a la frustració. Avui continuo pensant el mateix. En tot cas, em referiré a aquest tema amb especial atenció a la part final de la meua intervenció.

Bé, no voldria acabar aquest repàs sintètic dels principals elements de la nostra evolució col·lectiva en els darrers mesos sense fer esment a algunes de les situacions crítiques que hem viscut. Em refereixo, entre altres, a les conseqüències que encara cuegen de l'apagada, ara ja fa més d'un any, o de les dificultats de rodalies, però sobretot a la crisi originada per la sequera que hem patit durant uns mesos. Unes situacions que han posat a prova la paciència de la ciutadania per suportar situacions adverses i la capacitat també dels poders públics per reaccionar amb eficàcia. Amb la perspectiva que dona el temps transcorregut i sense la pressió dels esdeveniments que els acompanya, crec que podem extreure lliçons positives d'aquests episodis.

Podríem eternitzar-nos discutint sobre l'estat de la nostra economia, de la nostra societat i del nostre autogovern, sobre les seves causes, cercant responsabilitats aquí i allà, però el que importa de debò, el que la nostra ciutadania espera és un missatge d'esperança, de confiança, de futur en definitiva. Per això crec que són fonamentals dues coses: tenir perspectiva i situar els esdeveniments en el seu context per tal de fer-los comprensibles i fer aflorar tots els actius de què disposem per superar els problemes d'avui. Crec que en l'exercici de realisme que hem de fer ens convé contextualitzar la situació de crisi, és a dir, ens convé posar-la en el seu lloc i en el seu temps agafant perspectiva.

Bé, he afirmat que l'obligació del Govern és actuar amb diligència per redreçar la situació i esperonar i impulsar la reacció col·lectiva. En coherència amb aquesta asseveració vull exposar les responsabilitats i obligacions del Govern de Catalunya davant de la crisi econòmica. Crec que ens pertoca, en primer lloc, crear un clima col·lectiu de superació de la situació de dificultat, començant per impulsar i vetllar per un diàleg social, pel manteniment d'un diàleg social que condueixi a la coresponsabilitat dels agents econòmics i socials. En

segon lloc, assegurar que ningú no quedi enrere, tenir cura dels més afectats per les dificultats, ajudant i acompanyant les persones que perdin la feina a tornar al més aviat possible a tenir un lloc de treballar, possibilitant el seu reciclatge professional sempre que sigui possible, i alhora protegir els més febles, garantint el seu accés als serveis del nostre sistema del benestar i vetllant, per tant, pel bon funcionament d'aquests serveis; en definitiva, vetllar per la cohesió social i també la cohesió territorial. En tercer lloc, estimular l'activitat econòmica, facilitant l'enfortiment de les empreses catalanes i atenent les que travessen dificultats, intensificant els canvis estratègics que accelerin la transformació del nostre model productiu, amb especial èmfasi en la recerca i la innovació. I, en quart lloc, mantenir l'alt ritme inversor en obra pública i en equipaments i serveis públics, conciliant una política decidida en infraestructures amb el respecte al medi ambient i la qualitat del nostre territori urbà, rural, natural i paisatgístic. I finalment, en cinquè lloc, administrar els recursos públics amb rigor, austeritat i eficiència.

Aquestes són les orientacions de fons, les orientacions bàsiques de l'acció de govern que ens han d'ajudar a recuperar com més aviat millor el ritme i el vigor de la nostra activitat econòmica, a intensificar i accelerar el procés de canvi del nostre model de creixement econòmic i a protegir els nostres ciutadans, especialment els més febles, dels efectes nocius de la crisi.

És d'aquesta acció de govern en marxa que els vull parlar ara, presentant-los els projectes en curs i els objectius que volem assolir. Un criteri permanent del Govern d'entesa ha estat promoure la coresponsabilitat col·lectiva davant dels problemes del país. Hi ha d'haver un diàleg permanent entre els governs i la societat a la qual serveixen, un diàleg que porti a pensar conjuntament els problemes, a cercar solucions en les quals conflueixin les experiències dels múltiples actors d'una societat complexa i aconseguir la implicació també d'un màxim d'aquests actors en l'assoliment de les fites proposades. No entenem, però, aquest exercici de diàleg i de coresponsabilització social com una dilució de les responsabilitats pròpies del Govern i de l'Administració pública, sinó com una expressió i una exigència de confiança. I no és per la crisi precisament que l'hem endegada, sinó que és consubstancial a la nostra cultura de govern. Ho entenem més com un esperó per a una acció pública més diligent i com un instrument de control social sobre la gestió pública.

I coherent amb aquesta voluntat, el Govern ha impulsat i segueix impulsant una sèrie de pactes nacionals, concretament els d'habitatge, de recerca, d'immigració i d'infraestructures. No és la meua intenció ara fer un repàs exhaustiu d'aquests pactes, ho faré més endavant en referir-me als camps d'acció corresponents, però vull remarcar que aquesta disposició del Govern al diàleg i al pacte social és avui més viva i més necessària també que mai. Crec que aquesta experiència perllongada de diàleg i d'acords socials és un actiu que tenim al nostre favor, per això vull cridar l'atenció sobre el doble valor de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, que recentment hem ratificat i renovat.

L'acord estratègic té un primer valor que és el de constituir la nostra taula permanent de diàleg social, el lloc de trobada d'agents econòmics i socials, de treballadors i Administració per compartir una visió estratègica comuna de l'orientació econòmica i social de Catalunya. I té, l'acord, un segon valor que és haver establert un full de ruta estratègic de l'economia i de la societat catalana cap a un nou model de creixement econòmic i d'integració social. El pacte incorpora més de noranta mesures i cobreix al voltant de 7.000 milions d'euros dels pressupostos d'aquest any. Les prioritats acordades en la recent revisió de l'acord ens marquen el camí: recerca, desenvolupament i innovació, educació i formació professional, infraestructures, suport a l'activitat empresarial, suport als treballadors en dificultats i impuls als serveis de les persones en situació de dependència.

Vull expressar, un cop més, la meua confiança en els resultats que l'execució de l'acord ha donat fins ara i que donarà en els propers anys. Centrem-nos en l'acció de Govern: abans els deia que assumim, com una de les principals responsabilitats, assegurar el millor funcionament de tots els serveis que configuren el nostre sistema del benestar i garantir-ne un accés universal, posant especial atenció en els sectors més febles de la nostra societat. Aquesta responsabilitat afecta la gran majoria dels serveis, de la salut a la seguretat pública, passant per l'educació, les polítiques actives d'ocupació, la formació professional, els serveis socials, la justícia, l'habitatge, els barris, la cultura o l'esport.

Dit això, vull també deixar ben clar que sóc conscient que aquest Govern va adquirir compromisos davant dels ciutadans per a l'ampliació d'algunes prestacions i serveis, compromisos importants per a la seva qualitat de vida, que la situació econòmica pot condicionar, i que per materialitzar-los, i a causa de la situació de crisi generalitzada que afecta, també, greument les nostres finances, haurem de reprogramar i planificar, segurament amb més fases de les inicialment previstes, com ho haurà de fer tothom: famílies, empreses i governs. El que cal és, per damunt de tot, assegurar la viabilitat del sistema de benestar en el seu conjunt.

Ho farem tot, sí, però potser més a poc a poc del que volíem. Que les polítiques de salut constitueixen una de les principals apostes del Govern ho demostra l'esforç realitzat per incrementar la despesa sanitària per habitant, que ha passat de 860 euros a 1.250 euros en sis anys. I això, tot i que la població atesa s'ha incrementat en quasi 1 milió de persones en el mateix període, arribant fins a més de 7.500.000 targetes sanitàries actualment.

També s'ha ampliat la cartera de prestacions sanitàries, amb les vacunes contra el papil·loma que aplicarem l'any 2009; amb la salut bucodental dels infants nascuts els anys 2000 i 2001, i s'han seguit reduint les llistes d'espera, tot i l'increment de la població atesa.

Al mateix temps hem planificat i estem executant una forta inversió en equipaments. El pla d'inversions Horitzó 2012 preveu la realització d'un total de 886 actuacions, per un import global de 4.412 milions d'euros, de les quals 430 actuacions ja han estat finalitzades.

I, ahora, hem començat, també, la introducció de les noves tecnologies en el sistema sanitari. La recepta electrònica, la història clínica compartida, la digitalització de la imatge radiològica, la teleassistència i la cita per internet són importants projectes de present i de futur, de futur immediat, que milloren ja el nostre sistema. En alguns territoris els ciutadans ja ho perceben en primera persona.

Podria esmentar molts altres projectes i actuacions que ha realitzat el Departament de Salut: plans directors i estratègics per millorar el tractament i la prevenció de determinades malalties, programes com el de «Salut i escola» i el de «Salut als barris», l'aprovació de la Llei de salut pública i la futura creació de l'Agència de Salut Pública, la innovació en l'atenció primària i comunitària, el nou model d'atenció especialitzada ambulatoria i un llarg etcètera.

Però vull, també, introduir una reflexió: cal assegurar, com deia, la sostenibilitat del sistema. Cada cop hi ha tractaments més eficaços, millors fàrmacs i una investigació biomèdica que ens obre constantment noves portes. Totes aquestes millores tenen un cost important.

A més, caldrà acabar amb una determinada forma d'actuar com és la presa de decisions a nivell estatal, que tenen repercussió sobre les nostres despeses sense la corresponent contrapartida pressupostària. M'estic referint a la decisió d'implantar la vacuna del papil·loma o la dificultat de repercutir en altres països i en altres comunitats determinats costos en què incorrem atenent els seus ciutadans.

El desplegament de la Llei de serveis socials i la implantació del sistema català de la dependència és una altra de les prioritats del Govern. He sentit –i les hem sentides– queixes ciutadanes perquè la implantació d'aquest conjunt de prestacions no està sent prou àgil i no respon a les expectatives generades, i podem entendre les queixes i compartir, òbviament, la preocupació, però desplegar un sistema com aquest no és senzill i requereix temps si es volen fer les coses ben fetes. Hi ha moltes accions –legislatives, econòmiques, operatives, de recursos humans, de coordinació institucional– que cal realitzar, que es fan entre el Govern de Catalunya, el Govern d'Espanya i els municipis. Ha calgut posar en marxa equips i dispositius, valorar molts milers de sol·licituds, partint de zero.

Avui, més de vint-i-nou mil persones disposen d'un pla individual d'atenció, i més de vint-i-set mil persones «noves» han estat ateses amb la prestació d'un servei o amb una prestació econòmica. Per tant, prop de trenta mil persones reben ja una prestació econòmica o tenen un servei que fins ara no tenien. Amb actuacions com aquestes, el compromís del Govern per tal que el país disposi d'un sistema de serveis socials de qualitat és evident, i el desplegament de la Llei de serveis socials, de la nostra Llei de serveis socials i la seva cartera de serveis, ho demostra.

Per al desenvolupament de les polítiques socials hem de treballar conjuntament, també, amb les entitats del tercer sector. Per això estem finalitzant un pla de suport, amb l'objectiu d'enfortir-lo, de millorar la seva capa-

ciutat de gestió de serveis, un pla que entrarà en vigor aquest nou curs.

A més, el Govern impulsa polítiques de suport a les famílies en tres àmbits fonamentals: els serveis de suport, les prestacions econòmiques i les mesures per facilitar la conciliació familiar i laboral. Vull subratllar el compromís del Govern per fer avançar la conciliació, treballant des de diferents departaments: el Departament de Treball, amb els plans d'igualtat i de conciliació; el Departament d'Educació, amb les accions educatives adreçades a la petita infància, i el Departament d'Acció Social i Ciutadania, amb el desplegament de la Llei de la dependència, el suport a l'emancipació de les noves famílies i la protecció de les persones amb més vulnerabilitat. Totes les accions queden recollides en el pla per a un nou ús del temps, aprovat pel Govern.

Així mateix, hem renovat el nostre compromís amb les polítiques d'igualtat de gènere, vetllant especialment pels col·lectius de dones més vulnerables, en alguns casos, víctimes de violència masclista. Ho hem fet a través del sisè Pla d'acció i desenvolupament de les polítiques de dones. Un compromís que comporta també el desplegament de la Llei del dret de les dones a eradicar la violència masclista. També esperem poder disposar en pocs mesos de la llei dels drets i les oportunitats de les persones infants i adolescents.

Per una altra banda, hem convingut, tots plegats, que la immigració és segurament el principal factor de canvi social, polític, econòmic i cultural que Catalunya està vivint en la darrera dècada. En aquest sentit, el Pla de ciutadania i immigració vigent ha comportat triplicar el pressupost, passant de 68 milions d'euros, a 199, en tres anys; i amb tres-centes dotze actuacions de diferents departaments.

En aquest darrer any s'han gestat i preparat les bases per al Pacte per a la immigració, que facilitarà el marc de treball per desenvolupar les polítiques d'acollida i integració de les persones nouvingudes a Catalunya. El pacte preveu, entre altres coses –les bases del pacte–, mesures per incrementar la integració civil dels nouvinguts, la seva integració econòmica, la seva integració social, a través, entre altres aspectes, de l'ús compartit de la nostra llengua. Al llarg dels propers mesos és previst que el Govern aprovi l'avantprojecte de llei d'acollida que establirà les pautes a seguir pels diferents departaments en aquest tema.

La política educativa té un caràcter estratègic en tant que política social, política cultural i política econòmica, també, alhora. Podem dir, en un sentit ampli, que l'èxit educatiu és l'èxit..., ha de ser l'èxit del país. La futura llei d'educació, que tindrem ocasió de debatre àmpliament en el Parlament, ens donarà oportunitat per primera vegada de definir un model propi, dissenyat des de Catalunya, per afrontar totes les nostres necessitats presents i, especialment, futures.

Hem començat –acabem de començar-lo– un curs que es caracteritza per tenir més alumnes, més centres i més docents: 1.180.460 alumnes, un 3 per cent més que el curs anterior. Sis de cada deu van a l'escola pública. El percentatge d'alumnat nouvingut se situa al voltant del

13,5, que encara es concentra majoritàriament en el sector públic –públic, públic. Més de dos mil mestres –més de dos mil mestres– nous i professors fan augmentar la plantilla docent del departament, en aquest curs, fins a 62.805 efectius. I s'ha fet una inversió de més de 350 milions d'euros en obres de noves construccions, grans ampliacions i reformes dels centres educatius. Això voldrà dir que, a final d'any, s'hauran dut a terme obres de reforma i millora en sis-cents centres educatius. A l'inici d'aquest curs, seixanta-cinc centres han estrenat nou edifici.

Crec que cal reconèixer l'esforç de gestió i de despesa que hi ha hagut darrere d'aquestes xifres i que superen qualsevol comparació amb un període de temps similar al llarg dels darrers vint-i-cinc anys.

Els eixos claus de la nostra acció política en matèria d'educació són la igualtat d'oportunitats amb l'increment de recursos per a beques i ajuts per als alumnes amb necessitats educatives. Hem creat setanta-nou noves aules d'acollida i hem consolidat plans educatius entorn a setanta municipis.

Un altre punt clau és el foment de la innovació educativa: 8.037 professors i professores s'han format en llengües estrangeres, i vuit-cents centres educatius disposaran d'un pla de llengües estrangeres. S'ha aprovat el segon Pla general de la formació professional i es desplegarà el pla FP.cat amb la xarxa de centres d'excel·lència, que constituïran el model d'integració de la formació professional reglada, ocupacional i contínua.

Per primera vegada –per primera vegada–, en molts anys, aquest curs que acabem de començar hi ha més alumnes a formació professional que a batxillerat. Les famílies i els joves han començat a veure la formació professional com una garantia d'inserció laboral. En això ens comencem a assemblar també més a Europa.

Una altra prioritat és avançar en la coresponsabilitat dels ens locals en la gestió educativa. S'han fet també, aquest últim any, quaranta-sis escoles municipals de llar d'infants i ja tenim més de 40.400 places funcionant o compromeses amb els ajuntaments.

Finalment, vull fer esment d'unes línies de canvi que posarem en marxa amb el màxim consens possible i que seran molt significatives per al conjunt del sistema educatiu. Primer, obrirem un debat social sobre el calendari escolar. Cal que la comunitat educativa, les famílies i els agents socials i econòmics opinin i proposin iniciatives sobre com adaptar el calendari escolar a les necessitats actuals. En segon lloc, implantarem una avaluació de competències a tots els alumnes quan finalitzin la primària. Això permetrà disposar d'una eina clau per a millorar la qualitat del sistema. I tercer, reformarem el sistema de formació inicial i continuada del professorat, peça fonamental de suport i reconeixement a la tasca docent.

Quant a universitats, a més de l'aposta per la recerca, cal destacar l'esforç realitzat en incrementar els recursos destinats al finançament corrent i a les inversions, així com el suport a l'esforç que fan les mateixes universitats per adaptar-se a l'espai europeu d'educació superior. L'elaboració del Mapa universitari de Catalunya,

realitzat amb un ampli consens amb les universitats, ha estat un primer pas destacat en el camí de la racionalització i l'eficiència del sistema. El Govern té clar que cal aprofundir en aquest camí i introduir canvis normatius que permetin a les universitats millorar en governança. Aquest serà l'objectiu, entre d'altres, de la reforma de la Llei d'universitats a Catalunya. Tot això mantenint els objectius d'excel·lència i qualitat docent i investigadora, així com preparar-se per afrontar amb més capacitat els nous reptes de futur, entre els quals cal fer esment del de la seva projecció, també, internacional.

Bé, una altra política especialment sensible des del punt de vista social i econòmic és la de l'habitatge. Ara fa gairebé un any que vàrem signar el Pacte nacional per a l'habitatge, que té un horitzó de deu anys. És cert que el moment en què es va signar el pacte era molt diferent del que vivim avui, i encara no ha passat un any; però el seu valor continua vigent, perquè aquest és el primer acord global entre tots els sectors que tenen relació amb l'habitatge que s'assoleix a Catalunya i a Espanya, i suposa un canvi important i un repte a l'hora d'afrontar el problema de l'habitatge. A més a més, des del mes d'abril també, com vostès saben, està vigent la nova Llei per al dret a l'habitatge.

La desacceleració del sector immobiliari i de la construcció, juntament amb les restriccions del crèdit, ens han dut a accelerar el calendari d'algunes de les mesures previstes en el pacte, així com a elaborar-ne de noves. Així ho vam anunciar abans de l'estiu i així ho estem fent. Ja s'han aprovat i properament es faran efectives mesures que facilitaran l'accés a l'habitatge, com són l'aval lloguer, la garantia per als propietaris que posin els seus pisos en lloguer, i que s'executarà en cas que sigui necessari; la nova figura de l'habitatge concertat català i de l'habitatge de lloguer amb opció de compra –es pretén donar sortida a l'estoc de pisos existents, que no es venen, i per una altra banda també donar accés a un habitatge més assequible al conjunt de la població–; la signatura, el 9 de juliol passat, d'un conveni entre la Generalitat i les entitats financeres per establir línies de finançament preferencials per l'adquisició d'habitatges protegits i per a les obres de rehabilitació.

S'ha procedit també a l'aprovació d'un decret llei de gran rellevància per a la política d'habitatge al nostre país: el Decret llei de mesures urgents en matèria urbanística, que dóna lloc a les àrees residencials estratègiques.

Es desenvoluparà nou sòl a vuitanta municipis catalans, la qual cosa suposarà la possibilitat de construir més de noranta mil nous habitatges, dels quals, com vostès saben, com a mínim el 50 per cent seran protegits. Es tracta, en el fons, de promoure un desenvolupament ordenat de l'oferta d'habitatge, a la velocitat tècnicament possible i amb totes les garanties exigibles.

La promoció d'habitatge protegit, per una altra banda, ha anat creixent. Durant el primer semestre de l'any 2008 es va iniciar un 12,3 per cent més d'habitatges respecte del mateix semestre de l'any anterior. En aquest moment hi ha aprovades en planejament urbanístic reserves de sòl per a més de 162.000 habitatges protegits.

La rehabilitació, igualment, constitueix un dels altres grans àmbits d'actuació de la política d'habitatge del Govern, que a la vegada permetrà absorbir part de l'ocupació que la construcció residencial està destruint. Per això s'han reforçat les subvencions i préstecs bestreta per impulsar l'activitat rehabilitadora fins aproximadament quaranta mil habitatges/any, i per una altra banda s'ha realitzat també una inversió de 18,4 milions d'euros, que han beneficiat més de vuit mil habitatges de vint-i-set municipis en el parc públic d'Adigsa.

El Govern, igualment, està fent un gran esforç per donar respostes a una situació que serà especialment difícil els propers mesos. Les últimes dades d'atur no presenten precisament un escenari, com vostès saben, tranquil·litzador. Però tenim una economia forta, capaç encara de generar ocupació, o com a mínim de mantenir-la en els nivells actuals.

La nostra acció en aquest camp es centrarà en tres objectius: les polítiques actives de promoció de l'ocupació i d'intermediació laboral, acostant les feines disponibles als treballadors capacitats per fer-les; la formació dels treballadors i treballadores al llarg de la vida, com a eina per a millorar la seva ocupabilitat i per fer les nostres empreses més competitives, i el foment de l'activitat emprenedora, com a element consolidant de la nostra economia.

Així, s'inseriran a la xarxa d'oficines de treball de la Generalitat els serveis d'orientació laboral especialitzada que incorporarem d'aquí a una setmana i que incorporen 184 nous professionals. A més, durant el curs que ve es formarà el cent per cent del personal de les oficines per a tasques d'orientació i intermediació, per posar tot el potencial humà del servei al servei de les persones. El compromís del Govern és acompanyar les persones que han perdut la feina o la perden en el futur en la seva recerca d'una nova ocupació. Ho estem fent amb informació, assessorament, orientació i formació; una persona més ben formada té més probabilitats de mantenir-se ocupada i estar més ben retribuïda.

Durant aquest any 2008, l'esforç en el camp de la formació contínua i ocupacional ha beneficiat el 10 per cent de la població activa, i el Govern es fixa com a objectiu per a l'any 2010 formar un 17 per cent d'aquesta població. En el curt termini, però, concentrarem els esforços en la formació de les persones aturades, especialment de les procedents dels sectors més afectats per la crisi, orientant la formació cap a ocupacions pertanyents a sectors amb capacitat de creació de treball, com són els lligats a la dependència o a la millora de la productivitat a la indústria o als serveis.

La formació és la clau per tenir més i millors oportunitats de treball. Ningú no es pot quedar enrere ni es pot perdre cap opció de treball per manca de formació i capacitació. L'esforç i el compromís en aquest sentit han de ser acompanyats i reconeguts. Perquè les oportunitats i l'esforç siguin a l'abast de tothom, el Govern promourà el contracte de formació per a l'accés al treball, un compromís voluntari, formal, concret i avaluable que el Servei d'Ocupació de Catalunya signarà amb cada persona que es trobi a l'atur i que ho desitgi,

un compromís orientat a millorar la seva formació i les seves capacitats per accedir a un nou lloc de treball.

Per això vull anunciar-los que cap treballador que ho desitgi es quedarà sense formació: allà on no arribi l'oferta pública, gratuïta, el Servei d'Ocupació de Catalunya oferirà també un programa de crèdits per a la formació a totes les persones aturades que acceptin subscriure el contracte de formació. En concret, posarem a disposició d'aquestes persones aturades que no facin ús dels serveis de l'oferta pública de formació un volum de crèdit inicial de fins a 100 milions d'euros sense cap tipus d'interès i retornable a sis anys, perquè l'inverteixin en aquesta formació que els permeti reincorporar-se al mercat de treball el més ràpidament possible. D'aquesta manera es complementa i es reforça l'oferta de formació pública i gratuïta que l'Administració ja posa habitualment a disposició de tota la població activa i que continuarem fent, òbviament.

També és essencial treballar amb els ens locals per arribar a tot arreu. Per això estendrem el Programa integral per a la promoció de l'ocupació amb entitats locals a més municipis. També ampliarem el programa de treball als barris a tots els municipis beneficiats per la Llei de barris, una de les petjades més fonamentals del Govern presidit pel president Maragall.

Les persones emprenedores, per una altra banda, són, com s'ha demostrat, un element importantíssim a l'hora de donar impuls i de millorar la competitivitat d'una economia, i més en moments de crisi. El Govern, conscient de la seva importància, ha posat en marxa el pla Inicia, de suport a la creació d'empreses i l'autoocupació, i ha assessorat el darrer any més de 23.000 persones que volien iniciar un nou projecte empresarial.

Bé, a banda d'aquests tres eixos prioritaris, el Govern no deixarà de treballar per a aquells col·lectius amb especials dificultats d'inserció en el mercat de treball. L'estratègia per a la inserció laboral de persones amb discapacitat serà el full de ruta, en aquest sentit, que per primer cop atacarà el conjunt de les necessitats laborals d'aquest col·lectiu.

Per últim, amb el traspass de la inspecció de treball, que es formalitzarà en la data que vostès coneixen, la Generalitat assumirà la competència que li reconeix l'Estatut en matèria de treball i de relacions laborals, de vigilància de la legislació laboral, dels convenis col·lectius, de la prevenció de riscos laborals, de l'ocupació i les migracions estrangeres, de la formació professional, ocupacional i contínua, així com els temes relatius a l'arbitratge, a la conciliació i a la mediació de conflictes i vagues.

Bé, així mateix, davant de la velocitat dels canvis actuals, les nostres empreses només tenen un camí, que és ser eficients i innovadores, i actuar en mercats globals. Als governs ens correspon orientar la política industrial a noves realitats i facilitar l'activitat de les empreses innovadores que tinguin una visió global, donant suport a projectes que capitalitzin la nostra economia i que atreguin talent, aprofitant els bons factors de localització de què gaudim. I això ho fem a través de la simplificació administrativa, el foment de la innovació i la internacionalització.

S'està desplegant, com vostès saben, el Decret de simplificació administrativa, aprovat pel Govern l'any passat. Aquest ja està significat un increment de punts d'atenció de l'oficina de gestió empresarial. Les mesures afecten, com vostès saben, més de dos-cents tràmits, i ja es va avançar en el seu moment que tenia un impacte econòmic aproximat de 300 milions d'euros per any. Aquesta mateixa voluntat de simplificació per part del Govern es confirmarà amb la reforma també de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental.

Apostem d'una forma clara i definitiva per la cooperació empresarial en innovació, especialment al voltant de les Pime, com la millor manera de generar massa crítica i competitivitat a nivell global.

Ampliarem les línies d'ajut als clústers que tinguin projectes de recerca i desenvolupament sòlids i amb una visió a llarg termini. Cal aprofundir en la utilització de les polítiques de clúster, com a eina per millorar la posició competitiva del nostre teixit productiu, tal com ja hem fet aquest any, entre d'altres, amb el gènere de punt, el d'alimentació gourmet, el de la motocicleta o el que serà el futur clúster de l'eficiència energètica.

Juntament amb organitzacions empresarials estem promovent àrees industrials també a mercats emergents que facilitin la localització d'empreses catalanes; ja estem presents a l'Europa de l'Est, a la Xina, i aviat estarem també al Magrib.

S'ha dotat també, igualment, d'un nou marc normatiu la indústria catalana amb la Llei de seguretat industrial i el Projecte de llei de política industrial. Aquesta futura llei servirà també per dotar de personalitat jurídica a Acció, que presentarà l'octubre el pla estratègic per als propers anys.

Així mateix, ja hem posat en marxa les mesures per actuar de forma proactiva davant dels possibles tancaments i deslocalitzacions d'empreses com les que desgraciadament tindrem i haurem de fer-hi front.

En conjunt, doncs, s'ha fet una reforma del marc normatiu i dels instruments de l'Administració, i aquest esforç que fem no tindrà cap sentit o no tindria cap sentit si no donéssim a les polítiques de recerca i desenvolupament la màxima estabilitat i continuïtat, com ho demostren les ampliacions recents d'instal·lacions a l'Institut d'Oncologia de Catalunya, al Parc Científic de Barcelona, o l'inici amb mecenatge d'un centre de biomedicina al Clínic de Barcelona, un nou centre de biomedicina.

És per això que vull agrair la feina feta per tots els participants en el procés d'elaboració i de negociació del Pacte nacional per a la recerca i innovació, incloent-hi també tots els grups parlamentaris, òbviament. Estem en una fase molt avançada, i amb tota la prudència, diguem-ne, confio que siguem capaços, en un període curt de temps, de signar formalment aquest pacte.

Tanmateix, aquest exercici hem consolidat la xarxa de centres de recerca de Catalunya, que es completa amb la futura creació de l'Institut de Recerca en Energia i l'Institut de les Ciències del Clima. I ja estan en curs els contractes programa amb tots els centres de la xarxa que els permetran treballar i avaluar la seva tasca.

Igualment, les polítiques d'impuls a les tecnologies de la informació i la comunicació presenten un balanç satisfactori; més satisfactori encara si tenim en compte que moltes de les iniciatives són especialment ambicioses. Les hem agrupades sota un nom, «Catalunya connecta», que expressa la vocació d'apropar les TIC a tot el territori. Així, hem posat en marxa el concurs per dotar de cobertura tots els polígons industrials que no tenen banda ampla i els nuclis de població superiors a cinquanta habitants. Estem promovent directament també l'extensió de la cobertura de la televisió digital terrenal, perquè no volem que l'apagada analògica de l'any 2010 suposi un tall de servei per a ningú. (*Remor de veus.*) I, en col·laboració amb els operadors, ajudem a completar la cobertura de telefonia mòbil, 178 nuclis en els darrers sis mesos han començat a disposar de serveis. El Govern treballa igualment per promoure l'extensió de fibra òptica a la pràctica totalitat d'equipaments públics i, alhora, dinamitzar l'oferta del mercat arreu.

Igualment el sector de l'energia constitueix un dels sectors estratègics de l'economia catalana. En el marc de les seves competències el Govern de Catalunya orienta la seva política a garantir la regularitat, la qualitat i l'equilibri territorial dels subministraments energètics a les persones i a l'activitat econòmica. Vull destacar especialment l'aprovació per part del Govern del Projecte de llei de garantia del subministrament elèctric –està en aquest moment aquí, a la cambra–, que vol evitar, entre altres, que es puguin reproduir episodis com el del juliol de l'any passat.

També s'està treballant per avançar en l'oferta d'energies renovables. Per això, en aquest curs s'aprovarà un decret que regularà el procediment d'instal·lació de parcs eòlics i de plantes fotovoltaïques. Aquest decret té la voluntat que el procés administratiu per a l'establiment de punts de producció d'aquestes energies netes sigui més àgil que l'existent i, al mateix temps, que sigui respectuós amb l'entorn paisatgístic.

La Generalitat manté i mantindrà una actitud vigilant davant de qualsevol incidència que es pugui també produir en les centrals nuclears emplaçades en territori català. En aquest sentit precisament van els protocols establerts recentment entre el Consejo de Seguridad Nuclear i el Departament d'Interior.

El Govern igualment, al llarg d'aquest període, d'aquests mesos, ha ampliat els ajuts al comerç i ha apostat per la modernització i la seva integració a la trama urbana. En els dos darrers anys hem dedicat 53 milions d'euros a ajuts. I m'agradaria destacar, dins d'aquest programa, el suport a la cooperació empresarial en aquest sector; aquest any s'ha donat suport a la creació de vint-i-nou centrals de compra. Aquestes accions són molt necessàries si volem comptar amb un comerç més competitiu i amb més massa crítica.

I en l'àmbit comercial l'any 2009 tenim un repte de primera magnitud també: la transposició de la Directiva europea de serveis. Hem d'aprofitar tot el potencial que té el comerç com a creador intensiu de llocs de feina; no ens podem permetre en la situació actual, òbviament,

perdre cap oportunitat o cap projecte que revitalitzi o afegeixi valor al teixit comercial del territori.

Parlant d'un altre sector relacionat amb la nostra economia, el sector turístic, el sector turístic del nostre país també està demostrant el seu caràcter competitiu i la seva capacitat per superar la crisi en alguns dels mercats emissors. El Govern de Catalunya acompanyarà el sector en aquesta situació, alhora que seguirà també, evidentment, posant en valor tots els recursos turístics del territori. Així, hem potenciat el turisme rus i xinès, hem incrementat i diversificat la focalització en col·lectius concrets, com els discapacitats, i hem desenvolupat el mapa de recursos intangibles de turisme i el primer atlas turístic de Catalunya. Així, l'any 2009 s'impulsarà una nova llei del turisme que unifiqui l'actual marc legal, massa dispers i complex, i també es posarà en marxa l'Agència Catalana de Turisme.

Bé, la temporada d'aquest any, de l'any 2008, tot i que amb una certa caiguda en el nombre de turistes, manté però la tendència al creixement de la despesa dels turistes estrangers, enfront del decreixement del conjunt d'Espanya. Així mateix, continua creixent la despesa total mitjana per turista i dia, que avui es troba en 94 euros, enfront dels 89,8 de l'any 2007.

Bé, pel que fa a les polítiques de consum, considero necessari destacar el paper de l'Agència Catalana del Consum, que s'ha consolidat com un instrument eficaç de defensa del consumidor. L'agència va tenir una actuació àmpliament reconeguda amb motiu de l'apagada del mes de juliol de l'any passat. Un any després de l'apagada l'agència catalana ha resolt satisfactòriament el 98,5 per cent de les reclamacions presentades, el que ha suposat el pagament de més de 19 milions d'euros als afectats per part de FECSA-Endesa, sense parlar òbviament de les sancions imposades pel Govern a aquesta companyia i a Red Eléctrica Española, que ja són conegudes per tothom.

Estem treballant en l'aprovació de la llei de consum de Catalunya, que consagrarà els drets dels consumidors, potenciarà la resolució extrajudicial de conflictes i regularà els procediments d'inspecció i sanció de l'agència.

Per parlar d'un altre sector de la nostra economia, els sectors, en aquest cas, agrícoles i ramaders han vist amb preocupació com s'han mantingut bona part de l'any dos problemes greus, de fet: les tensions alcistes de preus a nivell dels mercats mundials de matèries primeres i l'episodi de la sequera. Felicitament la pluja ha permès dur a terme a gairebé tot arreu la temporada de reg. També els darrers mesos s'observa sortosament una rectificació en l'abaixada dels preus; els increments de preus s'han combinat amb increments de costos pel que fa als fertilitzants i als fitosanitaris. Amb tota certesa, el sector més exposat a problemes ha estat el de la ramaderia, que veia combinar-se uns costos molt més alts del pinso amb el manteniment de preus de la carn.

El Govern no té capacitat, òbviament, per modificar l'escenari internacional, que sobre el sector primari pesa doblement si comptem a més a més la crisi financera. Per tant, hem volgut reduir els efectes del problema ja

que no podíem atacar-ne l'arrel, tot i creure que hi havia un component conjuntural, com deien molts analistes. Així, el Govern va autoritzar l'Institut Català de Crèdit Agrari a atorgar crèdits ramaders en condicions molt favorables, que han estat finalment atorgats per valor de 64,5 milions d'euros. Aquests recursos han estat el coixí financer sobre el qual moltes explotacions –en major mesura les petites– han pogut superar el pic d'aquesta situació, que podia haver abocat en tancaments. Tanmateix, no cal que els recordi la importància per a l'economia catalana de sectors com el porcí; ell sol representa més d'un quart de la producció final agrària i el 60 per cent de les tones de producció càrnia, i en algunes comarques és un sector fonamental.

En qualsevol cas, l'episodi viscut, del qual encara no hem sortit del tot, posa més de relleu que la modernització i la competitivitat, eixos de l'acció del Govern, són els objectius correctes per minimitzar els efectes de sotragades exteriors. Mantindrem el rumb ferm en aquesta direcció, des dels nous regadius a la modernització dels antics, que segueixen el seu curs amb un esforç financer molt important –ara mateix tenim obres en execució per valor de més de quatre-cents milions d'euros, sense tenir en compte les obres principals del Segarra-Garrigues–; des de la millora dels camins rurals que permeten accedir a les explotacions –el 2008 haurem actuat sobre cent cinquanta quilòmetres–; des de l'agilització dels processos administratius lligats als ajuts –hem publicat ja les ordres equivalents al 99,8 per cent del pressupost del departament previst per a aquesta finalitat–; des de les ajudes a cooperatives per a la seva concentració i modernització, de 15 milions d'euros el 2008; des de la potenciació de la recerca, gràcies a la nova Llei de l'IRTA; des de les ajudes i crèdits a interès zero per a les inversions de les indústries agroalimentàries, per més de 30 milions d'euros; des de la protecció de la qualitat, amb quatre noves denominacions d'origen i indicacions geogràfiques protegides, o el proper pla per a l'agricultura ecològica, entre d'altres; des de la recerca conjunta amb els productors de nous mercats als quals exportar, amb l'instrument que és Prodeca, i amb l'impuls al consum de productes catalans a Catalunya, sobre el qual encara tenim molt marge de millora.

En línia amb el sentit de les polítiques traçades per la Unió Europea, també estem treballant perquè aquesta modernització de l'agricultura sigui compatible amb les necessitats mediambientals, que també impliquen ús i conservació de certes parts del territori.

Bé, senyores i senyors diputats, estem convençuts igualment del paper catalitzador dels instruments públics al servei de l'economia i que una de les contribucions més importants i efectives que pot fer el Govern de la Generalitat per superar la situació de crisi és mantenir el nivell inversor d'aquests anys. L'obra pública en general i la construcció d'infraestructures estratègiques de mobilitat en particular suposen creació de llocs de treball per a les persones i generació de riquesa per al territori i millora de la competitivitat. Per això en moments de dificultat econòmica és encara més gran la seva importància. Estem creant un sistema de comunicacions en el qual la interrelació entre les infraestructures viàries,

ferroviàries, aeroportuàries i portuàries està consolidant Catalunya com a centre logístic del sud d'Europa. També en aquest sentit s'ha d'entendre la nostra aposta pel corredor mediterrani. S'està fent un gran esforç; en menys de dos anys de legislatura ja s'ha actuat, per exemple, en 289 quilòmetres de carreteres, amb una inversió equivalent de més de 2.000 milions d'euros. Així, totes les vies del primer pla d'eixos viaris estan acabades –com per exemple els trams Reus-Alcover, Palamós-Palafrugell, Vidreres-Llagostera, entre altres– o altres estan en execució. I al llarg d'aquest proper curs aprovarem el segon pla d'eixos viaris. Estem parlant, com vostès saben, d'eixos viaris de gran capacitat i lliures de peatges.

Per altra banda, el Govern està assentant els pilars de la nova política aeroportuària catalana: negociant la participació, que ha de ser determinant, de la Generalitat en l'aeroport del Prat-Barcelona; negociant els traspassos dels aeroports de Girona, Reus i Sabadell; construint l'aeroport de Lleida a Alguaire; estudiant l'emplaçament del nou aeroport corporatiu de Catalunya, i redactant el projecte de llei i el pla d'aeroports.

Així mateix, el Govern està treballant molt estretament amb les autoritats portuàries de Barcelona i Tarragona perquè es mantinguin com a pols d'atracció i de distribució de mercaderies entre Catalunya i el món. Totes dues autoritats portuàries acaben d'acordar concessions amb dos dels tres primers operadors portuaris mundials.

Com hem dit abans, la millora de la xarxa de comunicacions redueix les desigualtats socials i territorials i amplia les oportunitats laborals de les persones i el desenvolupament dels municipis. Per això ens hi apliquem com mai: més de 8.000 milions d'euros d'obres en curs per a la millora del transport metropolità, en metro i ferrocarril, que assegurin el finançament de la línia 9, que és l'obra pública de major envergadura que es fa ara mateix a Catalunya i a Espanya, i milloren la resta de les línies –precisament aquest dissabte, aquesta setmana, es procedirà a posar en servei el tram del metro de la línia 3 entre les estacions de Roquetes i Trinitat Nova, tan necessari i tan llargament esperat; amb la licitació de les obres del primer carril bus-VAO d'àmbit supramunicipal a la C-58, per 120 milions d'euros; la transformació de la línia de Ferrocarrils de la Generalitat del Baix Llobregat en metro regional, després de les intervencions importants que s'han fet, que permeten entre altres coses l'increment de freqüència del pas de combois, i amb el perllongament de la línia de Ferrocarrils de la Generalitat també al Vallès, amb les noves estacions en les quals s'està treballant.

Estem compromesos, doncs, a potenciar les infraestructures de transport públic, però també a millorar-ne el servei. I per aconseguir-ho s'aprovarà el pla de transports de viatgers de Catalunya, que impulsarà millores de qualitat en els serveis i adequarà horaris, freqüències i tarifes a les necessitats dels ciutadans. Ja està succeint a Lleida; no dubtin ni dubtem que aquest èxit també es produirà en la integració tarifària recentment inaugurada a Girona i aviat –aviat– s'iniciarà també a Tarragona. Al temps que ens congratulem de la bona

acceptació que l'alta velocitat ha tingut entre els ciutadans i que ens referma en el compromís d'exigència de compliment dels terminis per acabar les obres que actualment estan en curs.

Finalment, i si el conjunt de forces parlamentàries ho considera, aprovarem el pacte nacional de les infraestructures, que concretarà la inversió necessària per als propers decennis i que serà, haurà de ser, el full de ruta a seguir. El document de proposta, exhaustiu i ambiciós, ja és en mans dels grups parlamentaris des de fa uns mesos.

De forma complementària, també, a la millora de la xarxa de transports, el Govern seguirà treballant en l'ordenació del territori. Al llarg d'aquesta legislatura s'acabaran d'aprovar els plans territorials parcials pendents i es deixarà enllestida una tasca necessària des de l'any 1985 però no impulsada a fons fins l'any 2004. I pel que fa al planejament, a nivell comarcal s'aprovaran els plans comarcals de muntanya. I a nivell local seguim impulsant i executant el Pla de barris, que ja beneficia més de 800.000 persones; el continuarem desenvolupant i arribarem als cent barris i municipis de tot Catalunya. I complementàriament es donarà una sortida al problema històric de les urbanitzacions posant a disposició dels ajuntaments i dels parcel·listes vies per resoldre dèficits urbanístics crònics una vegada que el Parlament hagi aprovat també una llei respecte a això.

Bé, senyores i senyors diputats, voldria ara referir-me als temes relacionats amb el medi ambient, no? L'episodi de l'extrema sequera que hem viscut el darrer any ha posat a prova la capacitat de resposta de les institucions i de la societat, i s'han manifestat alhora les limitacions estructurals que el sistema català d'abastament d'aigua arrossegava sense resoldre des de fa molts anys.

Vull reconèixer un cop més l'alt grau de responsabilitat ciutadana i de solidaritat interterritorial que la sequera ha posat en relleu, tot i els comprensibles neguits i preocupacions que s'han viscut. De l'episodi de la sequera n'hem de sortir enfortits. La societat i les administracions han incorporat criteris emanats de la nova cultura de l'aigua. El Govern i els ajuntaments varem adoptar les mesures palliatives necessàries i ens varem preparar per seguir lluitant contra una situació adversa. El Govern està impulsant un ampli paquet d'actuacions estructurals, la major part ja previstes o iniciades amb anterioritat, de manera que en l'horitzó 2012-2015 tindrem una major garantia de subministrament i la disponibilitat de fins a tres-cents hectòmetres cúbics de nous recursos, dels quals cent vuitanta hectòmetres cúbics seran disponibles a partir de l'any 2009. Això ens permetrà, al mateix temps que garantim el subministrament, començar a reparar situacions com la que es produeix amb els cabals del Ter.

En paral·lel, incrementarem la qualitat de l'aigua dels nostres rius mitjançant la construcció al llarg del proper període d'un miler de noves depuradores, que, a més a més de la funció ecològica, també són una font de recursos hídrics ja que fan possible la reutilització de l'aigua.

I pel que fa als residus, el Govern té previst aprovar el Pla territorial sectorial d'infraestructures de residus

municipals i els programes sectorials de residus industrials, municipals i de la construcció. Aquests programes permetran incrementar la reducció, la reutilització i el reciclatge dels residus, i, per tant, comportaran la disminució de la fracció final que s'ha d'eliminar.

Bé, en matèria de medi natural també el Govern ha iniciat el procés de creació del Parc Natural del Montgrí, les Medes i el Baix Ter; està treballant en la creació dels parcs naturals de la Serra de Prades i de la Serra de Collserola, i també en l'ampliació del Parc Natural de Montserrat i del Parc Nacional d'Aigüestortes per conservar i alhora donar nou dinamisme a aquestes zones, així Catalunya manté el lideratge en aquesta matèria. Precisament, com vostès saben, aquest proper diumenge s'inaugura a Barcelona el Congrés Mundial de la Natura, l'esdeveniment més important d'aquest any.

En aquesta mateixa línia, el Govern aprovarà l'any vinent el Pla general de política forestal i modificarà l'estructura de l'Administració forestal per guanyar en eficàcia i servei als silvicultors, perquè la protecció de la natura té més garanties quan es fa en sinergia amb l'activitat econòmica. Recordem que estem parlant del 60 per cent del territori català.

Bé, també em voldria referir a l'avantprojecte de llei d'avaluació ambiental de plans i programes que el Govern ja ha aprovat, per tant, un projecte de llei que ha lliurat al Parlament per a la seva tramitació, i també a l'avantprojecte de la nova llei de prevenció i control ambiental de les activitats en què estem treballant per dur-lo al Parlament aquest proper any. Una i altra llei tenen per objectiu simplificar i clarificar els procediments i les obligacions de les activitats econòmiques de cara a garantir la seva integració ambiental sense que això impliqui majors costos o tràmits per a les empreses.

Igualment l'aprovació del Pla marc de mitigació del canvi climàtic és ja un fet. I el proper any hem d'aprovar i aplicar el Programa d'acció 2009-2010, on es concreten les actuacions. Catalunya es suma a l'esforç mundial per disminuir l'efecte d'hivernacle amb la intensitat que les instàncies internacionals competents demanen.

Bé, senyores i senyors diputats, en temps d'incertesa econòmica, d'incertesa econòmica i social, també els ciutadans demanen seguretat als poders públics en molts camps. Aquesta també és la funció del nostre sistema de benestar, del qual formen part, com hem vist fins ara, les polítiques de salut, l'acció social, l'educació, l'ocupació, la formació professional, l'habitatge.

Parlaré ara un moment dels serveis de la seguretat pública i de la justícia. L'any 2008 és l'any dels Mossos d'Esquadra, ho és per un doble motiu, perquè es commemora el vint-i-cinquè aniversari de la seva restitució i perquè l'1 de novembre culminarà el desplegament dels Mossos a tot Catalunya amb l'arribada al Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre.

Avui el cos de la policia de la Catalunya és un cos valorat per la ciutadania. Ara estem en condicions d'afrontar nous reptes en matèria de seguretat a Catalunya amb més i millors dotacions policials a través de la futura Llei del sistema de policia de Catalunya que definirà el nostre propi model policial amb l'objectiu de coor-

dinar tots els cossos policials del país en benefici dels ciutadans i a través del Pla de seguretat de Catalunya 2008-2011, que aprovarem aquest any, en el marc de la visió integral de la seguretat a Catalunya.

Respecte al tema de les emergències, voldria destacar igualment l'esforç tècnic i pressupostari per donar resposta als incendis a Catalunya; un esforç que aquest any ha rebut el benefici addicional també de la climatologia, certament, que s'ha afegit a la celeritat i a l'eficàcia de les actuacions dels nostres professionals. L'execució del Programa d'actuacions de millora i renovació de les instal·lacions del Cos de Bombers i l'augment de dotacions per lluitar contra els incendis forestals són una prova d'aquesta voluntat.

També estem desplegant el Pla de seguretat viària 2008-2010 amb la voluntat de reduir els morts per accident de trànsit en un 50 per cent el 2010 respecte a l'any 2000.

En l'àmbit de la justícia durant el proper any entrarà en funcionament un conjunt d'infraestructures de vital importància per al nostre país, començant per la Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet, una de les majors obres civils que s'han executat a Catalunya en els darrers anys i que acollirà més de cent cinquanta òrgans judicials de Barcelona i l'Hospitalet.

El Pla d'inversions en edificis judicials 2004-2010 se segueix executant; des de l'inici de l'actual mandat s'han inaugurat nou edificis judicials, al llarg dels propers mesos entraran en funcionament els nous jutjats de Cerdanyola del Vallès, de Santa Coloma de Gramenet, la Bisbal d'Empordà, el Vendrell.

També cal destacar que en els partits judicials, amb edificis de nova creació, estem implantant l'oficina judicial a través dels serveis comuns processals; incorporant les TIC de forma massiva a la justícia; millorem d'aquesta manera el model organitzatiu i l'eficiència del conjunt del servei públic judicial.

El Govern també està treballant per la creació de nous òrgans judicials que entraran en funcionament a finals d'any i en la planificació també de la planta judicial per a l'any 2009, amb la previsió de crear seixanta nous òrgans judicials durant aquest mandat.

I pel que fa als equipaments penitenciaris, aquesta tardor obrirem dos nous centres: el centre penitenciar de Lledoners, a Sant Joan de Vilatorrada, amb una capacitat de 750 interns, dissenyat segons el nou model funcional, més apropiat per a la reinserció de les persones preses, i també el centre penitenciar de joves de Quatre Camins, ubicat en el municipi de la Roca del Vallès, amb una capacitat de quatre-cents interns. Així mateix, com vostès saben, s'han iniciat les obres del centre Puig de les Basses, que suposarà el tancament dels centres actuals de Figueres i de Girona.

Bé, també l'increment constant de litigis ha motivat el Departament de Justícia a elaborar el Llibre blanc de la mediació per estudiar a fons la resolució extrajudicial de conflictes. La mediació ha de permetre desjusticialitzar el conflicte. Un cop finalitzat el Llibre blanc, elaborarem una llei general de mediació.

I finalment, també en l'esfera legislativa, el Govern portarà al Parlament –té previst portar al Parlament– el Projecte de llei del llibre segon del Codi civil de Catalunya, relatiu a la persona i la família; el Projecte de llei reguladora del recurs de cassació en matèria de dret civil de Catalunya, i el Projecte de llei del protectorat de fundacions i associacions d'utilitat pública.

En una societat com la nostra, compromesa també amb el progrés integral de totes les persones que en formen part, el dret a la cultura i l'acció dels poders públics per garantir-ne l'exercici es poden incloure també en el que entenem, no?, com el sistema del benestar. El conseller de Cultura parla d'això normalment.

Coherents amb aquesta orientació, tot i les limitacions pressupostàries, s'han endegat i dut a terme actuacions importants: un nou pla de museus que ens permetrà la reordenació i articulació equilibrades en el conjunt del territori, un programa específic de biblioteques que permetrà incrementar en un 30 per cent la superfície de biblioteques públiques a Catalunya donant nous i millors serveis a 1,5 milions de persones, un pla de foment de la lectura que acostarà el coneixement de la nostra llengua als nouvinguts i als joves donant-los accés gratuït a les publicacions periòdiques.

I pel que fa al patrimoni voldria fer ressaltar dos esdeveniments rellevants: la inauguració del Museu Diocesà de Lleida, on s'acomoda un fons de més de deu mil peces, i la celebració del centenari d'Empúries, que ha suposat entre altres coses el retorn de la tant de temps reclamada escultura d'Esculapi.

Bé, després també d'un treball intens amb el sector, s'ha traçat la nova política de suport al cinema català intensificant els esforços adreçats a la producció, explotació i difusió cinematogràfica i a la producció televisiva, i mitjançant un acord amb la nostra televisió es crea un fons per a projectes en versió original catalana.

Assenyalaré, finalment, també que s'està treballant en l'elaboració del Pla d'equipaments culturals, que té com a objectiu dotar els diferents territoris de Catalunya dels equipaments culturals necessaris segons les seves necessitats de futur.

Igualment durant aquest any –durant aquest any– s'ha posat en marxa, com vostès saben, la nova Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que ha de servir per relançar el servei públic audiovisual de la Generalitat precisament l'any del vint-i-cinquè aniversari de la seva creació. La corporació, que durant un quart de segle ha estat una eina fonamental per a la societat, la llengua i la cultura catalanes, ha esdevingut a més un dels motors de les indústries culturals a Catalunya. El nou escenari digital, amb l'arribada de la televisió digital terrenal, així com el canvi en les formes d'accedir a la informació i a la cultura, esdevé ara i per als propers anys el repte fonamental de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, uns anys en què caldrà, a més del manteniment de la professionalitat demostrada, una gestió econòmicament rigorosa i socialment responsable.

En la mateixa línia de consens i de col·laboració amb el sector es va redactar el Pla integral, també, del circ. Dig-

nificar i professionalitzar els sectors culturals, estimular el talent i la creativitat, garantir la difusió i l'exhibició en condicions adequades vol dir també dinamitzar econòmicament la cultura. Per això vol dir..., i això vol dir destacar el reforç, no?, també, a les aportacions també de caràcter reintegrable per donar suport a festivals, als festivals de música en viu, que tenen vocació clarament empresarial. Són ajuts en els quals l'ICIC comparteix el risc amb el promotor.

Igualment en aquest camp voldria esmentar el paper que està duent a terme l'Institut Ramon Llull, complint els seus compromisos de donar a conèixer i promoure la cultura i la llengua catalanes. La Fira de Frankfurt en va ser un exemple; el Festival Internacional Cervantí de Guanajuato, a Mèxic, en serà un altre.

En aquest sentit també vull expressar davant la cambra la satisfacció compartida amb què el president del Govern balear, Francesc Antich, i jo mateix vam signar fa uns dies la incorporació de les Illes a l'Institut Ramon Llull.

I en una societat com la nostra, avançada, també la política esportiva és, també, una política bàsicament social. Ho demostra que més del 60 per cent de la població fa esport, que és una de les principals opcions de lleure i que té una relació directa amb la salut.

L'esport català viu un bon moment. Els atletes catalans han fet un bon paper als jocs de Beijing. És la punta excel·lent, no?, d'una piràmide àmplia i sòlida. Això és fruit no només, no?, de la inversió professional i econòmica realitzada en l'esport d'elit, sinó del treball que es fa en tot el sistema esportiu, amb el Pla català esport a l'escola, amb el suport a clubs i federacions, amb la implantació del Pla director d'instal·lacions i equipaments, amb l'aprovació de la llei de professions de l'esport, entre altres moltes actuacions.

Igualment, també, la llengua ha de ser un element de cohesió i un vehicle d'integració i expressió de llibertat. Per això hi estem destinant tants esforços, perquè volem que sigui la llengua d'acolliment de tots els nous vinguts a Catalunya. Catalunya té més cursos presencials i més mitjans i facilitats tecnològics que mai. La nostra llengua, avui, està entre les que més recursos tecnològics posa a disposició de les persones que la volen aprendre.

En aquests darrers mesos, s'ha posat en marxa el programa Parla.cat, d'aprenentatge del català, que compta amb materials didàctics sofisticats a l'abast de tothom, que s'oferirà a través d'un espai virtual i que permetrà que els alumnes interactuïn.

També s'ha obert un portal web que ofereix un servei unificat d'atenció de consultes lingüístiques i el traductor automàtic català-alemany.

Un altre objectiu d'aquesta legislatura, com vostès saben, en aquest camp, també és aprovar la llei o l'avantprojecte, el projecte i la llei de la llengua de signes.

Bé. Senyores i senyors diputats, l'orientació de l'acció de govern contra la crisi econòmica no és incompatible amb la continuació del desplegament de l'acció institucional, derivat principalment del nou Estatut, de la tasca

de cooperació amb l'Administració local de Catalunya i del procés de modernització de la Generalitat.

Dedicaré, doncs, la part final d'aquest capítol de la meua exposició sobre l'acció de govern a repassar aquestes polítiques de caire més institucional.

La decidida aposta per la cooperació i el suport de la Generalitat al món municipal s'ha concretat en un important increment dels recursos que s'hi destinen. Les línies d'ajudes del PUOS, les transferències econòmiques al món local, les inversions en infraestructures i equipaments i, especialment, el suport als municipis de menys de dos mil habitants i les reformes institucionals en el món local demostren la complicitat del Govern amb el món municipal.

Vull destacar els canvis introduïts al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, una aportació que reforça especialment els petits i mitjans municipis i que representa un augment del 43 per cent de la dotació anual respecte a l'anterior Pla únic d'obres i serveis i que permet desenvolupar 4.671 actuacions.

Al mateix temps, s'ha incrementat un 17 per cent el Fons de cooperació local de Catalunya amb relació al 2007 per al món local.

I la nostra cooperació local seguirà tenint el suport també dels recursos europeus. De manera que s'ha començat a desenvolupar la planificació del programa del Fons europeu de desenvolupament regional 2007-2013, dotat amb un pressupost total de 166 milions d'euros per a les administracions locals i que té una inversió total de 320 milions d'euros a tot el territori de Catalunya.

Igualment, la nova arquitectura institucional que sorgirà de la reforma dels governs locals prevista a l'Estatut té com a objectius millorar les capacitats i garantir la prestació d'uns serveis públics locals de qualitat i de proximitat.

La futura llei de governs locals, la Llei del Consell de Govern Locals de Catalunya i la Llei de transició de les diputacions a les vegueries faran que la vegueria sigui l'àmbit específic territorial per a l'exercici del Govern intermunicipal de cooperació local.

El Govern, com vostès saben, aposta perquè Catalunya tingui set vegueries.

També fem especial atenció a la realitat de la Vall d'Aran amb l'adaptació de la Llei de règim especial de la Vall d'Aran al nostre Estatut d'autonomia.

També el Govern local treballa per perfeccionar els instruments que facilitin i afavoreixin la participació ciutadana en els afers col·lectius, seguint fidelment el mandat estatutari.

En l'àmbit legislatiu, el Govern portarà al Parlament la Llei de consultes populars i la nova Llei del Síndic Greuges per enfortir la seva missió institucional. I estem treballant en el projecte de llei que ha de regular el dret d'iniciativa ciutadana per a proposar l'aprovació de disposicions de caràcter general als ens locals. I també està previst culminar el Pla de participació ciutadana 2008-2010.

Pel que fa a la recuperació de la memòria democràtica, s'està treballant a través del Memorial Democràtic, consolidant la xarxa d'espais de memòria.

I per acabar amb aquesta ràpida referència a les polítiques institucionals faré esment a l'activitat de projecció exterior de Catalunya.

Hem obert les delegacions del Govern a França, al Regne Unit i a Alemanya, i estem en preparatius per a l'obertura d'una delegació als Estats Units, amb seu a Nova York, l'últim trimestre de l'any 2008, i seguirem ampliant la xarxa de delegacions a l'exterior amb l'obertura, com vostès saben i així s'ha anunciat, de les delegacions de Mèxic i Argentina.

El Govern també vol refermar el compromís amb les polítiques de cooperació catalana als països en vies de desenvolupament, tenint present la disponibilitat pressupostària de la Generalitat, millorant la qualitat de la seva execució i avaluant els resultats i els seus objectius proposats.

Pel que fa a la Unió Europea, el Govern recollirà i traslladarà al Govern de l'Estat propostes de cara a l'elaboració del programa de la presidència espanyola del Consell i posarà en marxa un espai de reflexió..., un espai català de reflexió i aportació de propostes també al grup de reflexió sobre el futur de la Unió Europea a l'horitzó 2020-2030, que presideix Felipe González.

Així mateix, el Govern dona suport, i n'ha estat impulsor, a la candidatura de Barcelona com a seu de la Secretaria del Procés de Barcelona: Unió per la Mediterrània i treballarà per al reconeixement de la capitalitat euromediterrània de Barcelona com a referent central en la construcció d'un espai de diàleg entre les ribes nord i sud de la Mediterrània.

Precisament, el proper divendres ens reunirem a Barcelona amb representants diplomàtics, acreditats a Espanya, per continuar aquest procés de projecció de la nostra candidatura. Al temps també que esperem constituir formalment, al llarg dels propers mesos, l'euro-regió amb la nova fórmula jurídica que preveu el dret comunitari.

Bé. Fins aquí la meva exposició de l'acció que porta a terme el Govern i l'Administració de la Generalitat. He volgut deixar palès que una gran part d'aquesta està orientada a fer front a les conseqüències de la crisi i a posar les condicions per superar-la i sortir-ne enfortits com a país.

El Govern s'obliga a complir els compromisos de dinamitzar el diàleg social, de protegir els més febles, de garantir el funcionament eficient de tots els serveis del nostre sistema del benestar, de contribuir directament a l'activitat econòmica amb el manteniment de la inversió pública, d'ajudar i estimular l'economia productiva, d'intensificar els esforços en el camp de la innovació i, finalment, d'administrar els recursos públics amb rigor, austeritat i eficiència.

Precisament, d'aquest darrer compromís els en vull parlar abans de passar al capítol final de la meva intervenció. És un compromís que s'ha de reflectir en la política pressupostària del Govern i, per tant, en els pressupos-

tos de l'any 2009, que, en pocs dies –en poques setmanes–, seran portats al Parlament per al corresponent debat i aprovació. No és la meva intenció avançar-ne el debat pressupostari, però sí deixar ben clares algunes orientacions generals que, d'altra banda, corresponen, no?, a les mesures anunciades també en el debat sobre la situació econòmica del passat mes de juliol.

En primer lloc, limitarem les despeses de personal amb una contenció de les plantilles, excepte en aquells serveis essencials que estan relacionats amb els serveis ciutadans bàsics o amb la protecció ciutadana, i amb la congelació de les retribucions dels alts càrrecs. En segon lloc, consolidarem l'estalvi del 25 per cent en determinades partides de despesa corrent, ja iniciat abans d'aquest estiu. I, en tercer lloc, fixarem com a prioritats pressupostàries la política social i la inversió en infraestructures i habitatge i en recerca i desenvolupament.

El Govern no oblidarà tampoc que les empreses, i especialment les petites i mitjanes empreses, tenen avui seriosos problemes de liquiditat. El Govern ja va prendre mesures en aquest aspecte, però està estudiant de prendre'n de noves de cara als pressupostos de l'any 2009. En concret, estudiem incrementar en un percentatge la línia de l'Institut Català de Finances..., crèdit per proporcionar més recursos, no?, al finançament de projectes empresarials de les pimes; ampliar també la capacitat d'endeutament de l'Institut fins a assolir 5.000 milions –per tant, amb 1.000 milions més– per incrementar la seva capacitat creditícia a projectes empresarials; i, finalment, també permetre un augment dels Fons de titulització del sector financer a través de l'aval de la Generalitat perquè aquest tingui més liquiditat per atorgar crèdit a les pimes.

Bé. Abans d'acabar la meva intervenció crec que és ineludible que em refereixi directament a la present conjuntura política i, més concretament, a la negociació del finançament i de les seves perspectives.

Encara que sigui ben coneguda, crec que és obligat exposar en aquest debat quina és la posició institucional adoptada pel Govern de la Generalitat amb relació a la negociació del sistema de finançament previst en el nostre Estatut.

La nostra posició es fonamenta en tres requisits bàsics: la voluntat política que es doni compliment a les disposicions financeres de l'Estatut; el rigor dels nostres plantejaments i la fermesa en mantenir-los i la desitjable unitat de les forces polítiques i socials per assolir l'objectiu col·lectiu.

El poble de Catalunya té dret al fet que s'apliqui l'Estatut que va votar en referèndum. Tots els poders públics de l'Estat espanyol tenen l'obligació de procedir també a aquesta aplicació. I les institucions de la Generalitat tenim una voluntat política per aconseguir el ple desplegament de la norma que regula el nostre autogovern. Una voluntat decidida a fer front als obstacles, normalment indirectes i subtils, a vegades, no?, que pretenen alentar el desplegament estatutari, sigui per la via de la dilució o de la dilació.

Aquesta voluntat política està blindada amb els nostres arguments, amb les nostres raons que configuren un

plantejament rigorós de l'aplicació dels principis estatutaris, que, com tots vostès saben, preveuen un finançament de la Generalitat suficient, autònom, solidari i transparent.

Volem un finançament que garanteixi la suficiència de recursos per atendre les polítiques que es deriven de les nostres competències i en funció, bàsicament, del volum de la població, rectificat pels costos diferencials, pel percentatge de població immigrada, entre altres factors.

Aquesta suficiència –aquesta suficiència– l'hem d'obtenir a partir de la nostra capacitat fiscal i de l'ampliació de la participació en el rendiment dels impostos estatals cedits, totalment o parcialment, concretament, tal com estableixen les disposicions addicionals de l'Estatut: un 50 per cent de participació en l'impost de les persones físiques, un 50 per cent en l'impost sobre el valor afegit i un 58 per cent en els impostos especials.

Volem un finançament amb capacitat normativa que inclogui els diferents impostos cedits totalment i, quan s'escaigui, els cedits parcialment.

Volem un finançament amb autonomia organitzativa per vestir una administració tributària pròpia, l'Agència Tributària de Catalunya, que hem posat en marxa aquest any 2008, coordinada a través d'un consorci amb l'Agència Estatal de l'Administració Tributària, d'acord amb el que preveu l'Estatut.

Volem un finançament amb una solidaritat equitativa i transparent, que no es generin efectes discriminatoris envers Catalunya respecte a altres comunitats autònomes, tal com diu l'Estatut i l'article 201.4, i que, per tant, no alteri la posició de Catalunya en l'ordenació de rendes *per capita* entre les comunitats autònomes abans de l'anivellament.

El plantejament del nostre Estatut, pel que fa a la suficiència de recursos, planteja la qüestió de la distribució de la despesa pública entre els diferents nivells de l'Administració de l'Estat espanyol i a l'adequació entre recursos i competències gestionades. I, en conseqüència, afecta a la interpretació de la distribució competencial. La nostra posició és contrària a qualsevol apriorisme que vulgui fixar arbitràriament un determinat llindar mínim de la despesa d'un nivell de govern. Per exemple, no crec que sigui acceptable una fórmula que prescriuï com a axioma o dogma de fe que l'Administració central ha de gestionar, com a mínim, el 50 per cent de la despesa financera del conjunt de les administracions públiques.

Insistir en aquesta via per part del Govern central seria l'expressió d'una mentalitat que confon l'Estat amb l'Administració general, quan les comunitats autònomes també, i la Generalitat també –també–, som l'Estat. I la nostra insistència en una delimitació al més precisa possible de les necessitats de despesa de cada nivell governamental, té a més a més la intenció de revertir els efectes perversos del sistema vigent que ha alimentat fins ara el superàvit de l'Administració central –dic «fins ara» perquè aquesta ja no és la realitat, però fins fa poc– i el dèficit crònic de les autonomies.

També, el plantejament que fa l'Estatut sobre la solidaritat interterritorial és posat en qüestió pels beneficiaris

de l'actual sistema. En molts casos –massa, desgraciadament–, és presentat amb evident mala fe com una exigència d'un privilegi per a Catalunya. Ben al contrari: la lògica de la nostra proposta es basa en la igualtat de tots els ciutadans a l'hora de rebre les prestacions dels serveis bàsics de l'estat del benestar. Per això proposem que el mecanisme d'anivellament garanteixi aquesta igualtat. El que no pot ser és que els ciutadans de Catalunya, que realitzem o que realitzen col·lectivament un major esforç fiscal, siguin a més a més penalitzats.

Aquests principis generals s'han concretat en la proposta inicial que el Govern ha elaborat i que figura a la taula del Govern de l'Estat i, també, del principal grup de l'oposició d'aquesta cambra. Aquesta proposta precisa l'abast de la capacitat normativa sobre els impostos cedits, concreta les funcions de la nova Administració tributària i estableix un calendari per a la seva aplicació. És a dir, el gruix de la proposta es centra en la redefinició del model de finançament, de manera que garanteixi la seva adaptació a l'evolució econòmica i social. Sense que això vulgui dir, ni molt menys, que sigui indiferent la concreció del resultat que n'esperem en termes quantitatius. Però, com poden comprendre tots vostès, la publicitat de les nostres aspiracions no és una bona tècnica negociadora.

Per tant, voluntat política i plantejament ferm i rigorós. Però aquests dos requisits de la posició catalana es quedarien coixos sense la unitat política i social entorn de l'objectiu que perseguim. No sóc tan ingenu per predicar les virtuts abstractes de la unitat; no ho faré. La vida política i també la vida social estan farcides d'interessos i d'ambicions de part. Però tenim prou experiències agredolces per no entendre que en una qüestió com la del finançament ningú hi té res a guanyar sobre la base d'una hipotètica frustració col·lectiva.

Per això reclamo –crec que ens ho hem d'exigir tots plegats, no?– una unitat bàsica entorn de la proposta del Govern de Catalunya, amb les correccions, les millores que calgui incorporar, fruit de les negociacions actuals, especialment, com he dit, amb el primer grup d'oposició de la cambra, conscients que no podem caure ni en el fatalisme ni en el maximalisme, davant de les dificultats certes que comporta una solució justa del nostre finançament en el marc de l'Estat de les autonomies.

Tinguin per segur que el Govern de Catalunya treballa per arribar a obtenir el millor acord de finançament possible i que no acceptarà en cap cas un mal acord. Però de la mateixa manera vull deixar clar que, si aquest Govern arriba a la convicció que podem acceptar un bon acord, ho farà, i ho defensarà amb totes les seves conseqüències.

Avui mateix, el Govern de l'Estat ha presentat també en les Corts Generals el Projecte de llei de pressupostos per a l'any 2009, i en coneixem ja algunes dades, no? I els he de manifestar la satisfacció pel que fa referència al bon funcionament de l'acord que es va assolir en el seu dia, així com del resultat que se'n deriva i que ha comportat un fort augment de les inversions a Catalunya. M'estic referint, òbviament, a l'aplicació de la disposició addicional tercera de l'Estatut, que comportarà l'any 2009 una inversió de 4.626 milions d'euros, una

quantitat que representa un increment del 6 per cent amb relació a la previsió inicial del pressupost anterior. En un pressupost, com vostès saben, de severa austeritat com el present ens posa en relleu que aquest és un increment important que ha d'ajudar a millorar la situació de les nostres infraestructures, i també a pal·liar una part dels efectes de la crisi.

Per cert, cal recordar que la inversió de l'Estat s'afegeix a la que ja està realitzant la Generalitat, no?, que, com vostès saben, ha passat de 365 milions d'euros *per capita* l'any 2003 a 715 *per capita* enguany. Estem parlant, per tant, d'una inversió, la de l'Estat i la de la Generalitat, que sumada també a la de les corporacions locals situaria la inversió pública al nostre país a l'entorn del 6 per cent del PIB, una xifra superior a la de qualsevol país de l'Europa dels Vint-i-set.

Bé, senyores i senyors diputats, Catalunya està travessant una situació de la qual pot sortir afeblida o enfortida. Em guardaré prou, no?, de tenir la presumpció que es tracta d'un moment únic, decisiu o històric. Potser va sent hora que anem deixant la grandiloqüència, no?, en el racó dels mals endreços. En tot cas, estem vivint un moment difícil, com tants d'altres hem vist els catalans i les catalanes durant la nostra llarga història, i el que és ben cert és que sempre ens n'hem sortit. La societat catalana d'avui està en millors condicions per superar una situació d'adversitat que les de fa quinze anys; afirmar això no té res a veure amb minimitzar la crisi ni vol dir fugir d'estudi. És hora de fer l'exercici estimulant de recomptar el nostre potencial, per tal de posar-lo a treballar a ple rendiment.

Cal recordar que en l'àmbit econòmic Catalunya compta amb un teixit empresarial potent, dinàmic i diversificat, capaç de generar un alt nivell d'ocupació; amb un capital humà que va millorant el seu nivell de formació, encara que potser a un ritme inferior a l'exigít; amb una base industrial sòlida, que ha fet un gran esforç d'adaptació tecnològica; amb una economia oberta i competitiva, sobre la base de la seva tradició exportadora i la seva capacitat inversora arreu del món; amb sectors d'activitat de referència internacional, com són ara el farmacèutic, l'agroindústria, l'editorial, l'automoció o l'audiovisual; amb una xarxa d'infraestructures en procés de modernització, no de manera tan ràpida com voldríem, certament, però que avui compta amb una planificació, un compromís de recursos i uns calendaris d'execució com mai fins ara hi havia comptat; amb infraestructures de referència, com el port de Barcelona i la seva zona d'activitat logística, el port de Tarragona, que no només està mantenint cadascun d'ells un altíssim nivell competitiu, sinó que estan orientant conjuntament les seves respectives estratègies, o com l'aeroport de Barcelona, que està culminant un gran procés de modernització amb la nova terminal i que té pendent la redefinició del seu model de gestió.

Estem inserits en un context econòmic europeu, malgrat les turbulències actuals d'estabilitat, que ha demostrat la seva fortalesa absorbint les lògiques tensions provocades per les successives ampliacions de la Unió, amb uns comptes públics no diré sanejats –fa un any sí que ho hauria dit–, però prou sanejats; amb un sistema financer solvent, el nostre; amb una moneda forta, amb uns

tipus d'interès moderats –tot i que ara també una mica menys. I a tots aquests factors positius hi hem d'afegir, a casa nostra, la consciència també generalitzada sobre la necessitat de transformar el model productiu, concretada en l'Acord estratègic per a la internacionalització, en la inversió i recerca i desenvolupament, en béns d'equipaments, en infraestructures.

Bé, aquesta consciència de transformació del nostre model productiu es correspon amb el gran esforç que estem fent per posar-nos al dia en recerca i desenvolupament. Fa pocs dies, precisament, el president Pujol remarcava el camí que hem fet en aquest camp, no?, on hem passat d'un exigu 0,25 per cent de despesa en recerca l'any 80 a l'1,42 amb la darrera dada disponible i contrastada, del 2006, tot i que, evidentment, encara no és suficient.

Si a més a més dels actius econòmics repassem els nostres actius socials, veurem que disposem d'un sistema de benestar de caràcter universal –salut, educació, serveis socials en fase de generalització. Disposem també d'un sistema de protecció dels aturats amb un alt nivell de cobertura, amb un termini de reconeixement de la prestació de només cinc dies –enfront dels deu dies en el conjunt d'Espanya–, i amb una mitjana de prestació contributiva per beneficiari també una mica superior a l'espanyola. Mai com ara la societat catalana havia estat tan protegida tota ella, i mai com ara s'havia prestat tanta atenció als sectors que més riscos pateixen.

La dinàmica social dels darrers anys ha posat a prova la nostra capacitat d'integració i de convivència. No estava escrit enlloc que Catalunya rebria 1 milió de nouvinguts en menys de deu anys, d'orígens ètnics, culturals i religiosos tan diversos, sense qüestionar la nostra cohesió social. Aquest és, sens dubte, un dels èxits més grans de la societat catalana –no parlo del Govern–, on hem demostrat la nostra maduresa com a poble. Com també hem estat capaços de demostrar que gaudim d'una riquesa cultural lingüística que no només accepta, sinó que aprecia i estimula la convivència, sense defallir en la defensa de la nostra llengua pròpia.

I en l'àmbit territorial disposem d'un actiu fonamental: Barcelona, la capital de Catalunya, el seu àmbit metropolità, de més de 3 milions d'habitants, una veritable força de xoc de Catalunya en el mapa del món global. I la força de Barcelona, a més a més, no s'ha consolidat en detriment de la resta del país. Avui Catalunya està constituïda per unes xarxes de ciutats i de territoris cada cop més vertebrades, des de la capital fins al més petit poble del Pirineu, de l'Ebre.

Finalment, i per tancar aquest ràpid repàs al nostre potencial, no hem d'oblidar que en l'àmbit polític disposem d'una capacitat d'autogovern com mai havíem tingut en la nostra història contemporània, especialment quan avui tenim la voluntat de complementar l'acció de les nostres institucions d'autogovern amb la de l'acció d'una xarxa de governs locals cada cop més eficients.

Ara bé, tots aquests elements objectius, positius, perden força si no van acompanyats d'una determinada actitud col·lectiva. El potencial acumulat, la suma de les nostres capacitats, esdevé insuficient sense la voluntat de superació. El Govern de la Generalitat té la responsabilitat

directa de treure tot el partit possible a l'autogovern, i la responsabilitat indirecta d'estimular, impulsar, tenir cura de tots els altres actius de la societat catalana.

Bé, senyors i senyores diputades, aquest debat no és un debat només per als membres i representants polítics aquí presents, no? Aquest debat ha de ser també una oportunitat perquè la política parli a la ciutadania. Per això vull ara, al final de la meua intervenció, adreçar-me directament als ciutadans i ciutadanes també de Catalunya.

Fins ara he parlat del que ha fet i del que farà el Govern. Però Catalunya és afortunadament també molt més que un govern o uns partits. Si m'ho permeten, Catalunya és més que la política que nosaltres, els seus representants, els seus i les seves representants, intentem dignificar, no? La política ha de fer país, i el país ha de fer també política.

Catalunya necessita més que mai el concurs i l'aportació de tota la ciutadania –d'empreses, institucions i representants–, per sortir més forta i amb més empenta d'aquesta situació de crisi, d'incertesa i de dificultats de tot ordre.

Permeteu-me, doncs, aquesta reflexió una mica més oberta, no? Potser ha arribat l'hora de parlar més clarament també de les nostres pròpies responsabilitats per obtenir els objectius marcats; de dir-nos i d'interpellar-nos, no?, més a nosaltres mateixos, no tant sobre qui som o a on volem anar, sinó també sobre com fem les coses per aconseguir les nostres fites; de fer autocrítica, de millorar.

Estic convençut que massa vegades perdem la força per la boca, no?, que parlem massa dels altres i de les nostres decepcions, i poc de quines són les nostres responsabilitats i obligacions. Un país empenyat, decebut, perplex, resignat o malenconiós és un país en estat permanent d'insatisfacció, no? I els països així expliquen tot el que els passa en clau de referències al seu entorn, en clau de relacions amb els altres, no? I els països així no avancen; es miren el melic mentre es llepen les ferides. Els bons equips no expliquen els seus empats o les seves derrotes per culpa de l'àrbitre, del camp contrari o del joc defensiu del contrincant, o per la pluja o pel mal estat de la gespa, no? Tot això hi influeix, òbviamment, sí. I cal reclamar, òbviamment, joc net i respecte a les regles. Però els bons equips no justifiquen els seus resultats amb raons que van més enllà del seu esforç i del seu encert.

El país que m'estimo i per al qual treballo és un país que fa de la cultura i del treball, i de l'esforç, un senyal d'identitat nacional i cultural; un país que creu que el creixement econòmic és fruit del talent, de la creativitat, de l'esforç, de l'emprenedoria; un país que sap que la riquesa és la producció de béns i serveis, no l'especulació monetària o financera.

Per això vull fer una reflexió sobre aquests valors que, com a poble, sempre ens han caracteritzat; uns valors que fan que molts pobles ens respectin, fins i tot que ens admirin, o que ens envegin, de tot n'hi ha; valors que fan marca de país; valors que expliquen Catalunya i que fan Catalunya; valors que ens fan sentir orgullosos de la

nostra nació; valors que són reconeguts i que configuren bona part de la nostra identitat com a poble.

Si insistim i ens reafirmem en aquesta escala de valors, superarem les nostres dificultats. Hem vist prou bé en aquesta darrera dècada un progrés econòmic i social sense precedents. Tant de benestar ens ha acomodat, també, segurament una mica, no? Quan les coses anaven millor, calia preparar-se i potser –potser– no ho vàrem fer prou. Mandra, comoditat, excés de confiança, manca de visió..., potser tot plegat. Tots i totes en som responsables, en gran o petita mesura, tot i que no tothom té la mateixa responsabilitat. Ara que les coses es regiren no tenim més remei que preparar-nos a fons per sortir reforçats d'aquest moment delicat.

Vaig dir, arran de la presentació d'un estudi, que és recent, que explicava l'estat d'ànim del país –i explicava l'estat d'ànim del país per la perplexitat dels catalans i les catalanes, no?–..., vaig dir llavors que no compartia del tot aquesta justificació del nostre estat d'ànim, no? Crec que el més important és no perdre els reflexos; reflexos per entendre el món d'avui; reflexos per veure-hi les oportunitats, per fer els canvis en la nostra manera de fer o de pensar que siguin imprescindibles.

Però és l'hora de recuperar també els nostres signes d'identitat. Parlo de la nostra provada capacitat de treball, del nostre esforç individual i col·lectiu per fer front i desplegar els nostres projectes personals o professionals. Els que treballem potser caldrà que siguem més eficients i eficaços per millorar la competitivitat de les nostres organitzacions, de les seves organitzacions, per respondre amb millors resultats als objectius marcats.

Els que cerquen feina hauran d'adaptar-se i reciclar-se a noves demandes laborals i flexibilitzar horaris, itineraris i habilitats per reincorporar-se ràpidament a un mercat laboral cada cop més exigent, global i canviant.

Els que s'estan formant i preparant per a la vida professional hauran també d'augmentar el seu potencial curricular amb més competències transversals.

En definitiva, més esforç, més capacitat de sacrifici i de determinació per aconseguir les fites proposades. Així avancen les persones i també els països.

En la nostra societat d'avui és possible viure de les rendes de l'estalvi i de les inversions. Res a dir. Però un país, una nació serà rica i plena si tothom fa una mica més del que li toca, del que ha de fer o del que té estipulat. La riquesa col·lectiva com a comunitat nacional de Catalunya és l'amor i el gust pel treball i per la feina ben feta. Només així aquesta crisi serà més curta i la nostra recuperació serà més ràpida, més sòlida, per encarar una nova etapa de progrés i de prosperitat per a tothom, sense exclusions. La fórmula de Catalunya, d'ahir i de sempre, també serà la clau de volta per reforçar el nostre lideratge, i la base per sortir-ne endavant. Els nostres valors com a societat han de ser els valors de la nostra política també: treball, tenacitat, rigor, creativitat i ambició.

Treball, perquè aquesta és la nostra identitat bàsica: treball, bon treball; bona feina, que és igual a progrés personal, familiar o nacional. Oi que sempre se'ns ha

valorat per la nostra capacitat de treball, per la nostra empena? És treballant com ens hem fet grans. És treballant com hem arribat fins aquí. És treballant més i millor com superarem la crisi, vencerem els reptes del futur i farem el país de primera que volem.

Tenacitat, tenacitat per aconseguir el que és just, necessari i urgent, sense aixecar-nos de la taula, sense caure en parany i provocacions, sense desanimar-nos davant les dificultats o les incomprendiments, sense renunciar a cap principi, a cap dret, sense acceptar rodes de molí ni mals acords, ni draps calents ni pedaços, però tampoc no sóc dels que practiquen ni prediquen, com tots vostès saben, el tot o res.

Rigor, rigor en les propostes i en els plantejaments. Hem de recuperar el gust, el segell de la feina fina, ben feta, de qualitat, amb rigor. No hem de permetre retallar ni que ens retallin res, però tampoc podem reobrir negociacions tancades i amb compromisos acceptats. Els catalans som gent seriosa, no podem semblar ni capriciosos ni insaciables. Un cop arribats a un compromís, cal complir-lo i treure'n tot el suc, fins a la darrera gota, però buscant, com sempre, els pactes, els acords, els compromisos.

Creativitat, hem de reforçar el nostre talent personal i col·lectiu. La Catalunya de les idees, de les més modernes i europees. Aquesta és una de les marques de país, seny i raixa, i no sempre sembla que tinguem el primer i la segona escasseja massa sovint, també.

Hem d'aconseguir retenir talent, produir-lo, associar-lo i incorporar-lo al lloc de comandament de la política i de l'economia de Catalunya. No podem perdre pisto-nada en això. Som i serem com a nació el que serem, el que siguem com a persones. Obrim les portes de la Catalunya emergent que viu d'esquenes a la política i a bona part dels reptes col·lectius.

Ambició, ambició tota, no renunciem a res. La sobirania és poder, no només competències o fronteres, i el poder és avui compartit, obert i integrat. Compartir un poder gran a vegades és més important que tenir un petit poder. La meua ambició és que Catalunya jugui en les lligues en què hi ha premis importants, decisius, competint amb els millors, i entenent l'Estat com una oportunitat, no com un problema, una rèmor per a moltes inèrcies i tics centralistes, que en té, i molts.

Comprenc la irritació i la desafecció sobre les quals he alertat molt sovint, davant de tanta ignorància, menyspreu o perjudici, però no ens deixem arrossegar. Hem de canviar de visió, no ens convé una visió limitada o petita. La *conllevancia*, que deia Ortega, no produeix prou beneficis; la resignació o l'aïllament, tampoc.

L'Estatut és una gran oportunitat per a Catalunya, un gran pacte d'Estat; el seu desplegament complet ens donarà un nivell d'autogovern de gran transcendència política i competencial. Ampliem el camí iniciat per convertir-lo en una gran avinguda nacional, un gran passeig per a tots els homes i dones del nostre país.

El Govern mira el país i la seva gent, i renovem el nostre compromís per sortir-ne reforçats i millorats com a país, inspirant-nos en els nostres valors de sempre.

El Govern treballa encara, i treballarà encara més i millor, hi posarem més hores, totes... El Govern farà de la tenacitat una bandera, encara més, si cal.

El Govern administrerà amb rigor la confiança rebuda, els recursos públics i defensarà les seves propostes de manera raonada i rigorosa, encara més.

El Govern promourà i associarà el millor talent del país als reptes públics. Avui el concepte «públic» no és només patrimoni dels governs, i ens cal més creativitat social per a l'economia i la política, encara més.

El meu Govern, el Govern de Catalunya, serà ambicions per a Catalunya i la seva gent, encara més. Estic segur que aquests valors, que són presents a la nostra societat, configuren el fil roig del catalanisme present a totes les forces polítiques d'aquesta cambra. O de la majoria de les forces polítiques d'aquesta cambra, per ser exactes.

És l'hora de fer plegats d'aquest fil roig una xarxa, ben mallada, ben forta i ben feta al servei dels interessos de Catalunya i dels seus ciutadans. Jo estic disponible i el Govern també, amb la mà oberta com sempre, no per fer polsos ni jocs de mans, sinó per donar-la ben franca i oberta a qui vulgui fer la Catalunya rica i plena que somniaven els nostres avis, s'han esforçat a fer-la realitat els nostres pares i la que hem de deixar als nostres fills i néts.

Aquesta, i amb això acabo, senyores i senyors diputats, és i serà la norma de conducta del Govern que presideixo.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

La sessió es reprendrà demà a les deu del matí.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les set del vespre i catorze minuts.

P R E U S				
<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>				
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	52,00	euros		
Número solt	1,60	euros		
<i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>				
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	41,00	euros		
Número solt	1,10	euros		
<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i> i <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>				
Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	83,00	euros		

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Imprès a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també es poden consultar
a www.parlament.cat**